

Den naturlige Udvælgelse vil her som paa alle andre Livsomraader give den dygtige stor Praksis og holde den mindre duelige nede. Derimod er det en alvorlig Indvending mod det herskende System, at ogsaa den mindre duelige eller lidet værdige, som undtagelsesvis har haft Held til at slippe gennem Prøvens Skærsild, i Kraft af det derved opnaaede Stempel erholder mere Procedure, end han under en friere Konkurrence kunde gøre sig Haab om, medens det omvendt kan ske, at man formener en Mand at benytte ved Højesteret den fuldt ud kvalificerede Advokat, der har betjent ham ved Landsretten.

Enhver, der har nogen Erfaring i disse Forhold, vil vide, at det hos det retssøgende Publikum meget hyppigt vækker baade Undren og Harm, at det Offentlige vil formene den Mand, hvem Sagen i første Række angaar, altsaa Parten selv, at lade sig repræsentere af den Advokat, der nu en Gang har vundet hans Tillid, og som langt bedre end den fremmede kender Parten, hans Sag og dens særlige Baggrund.

Dette Indgreb fra det Offentliges Side føles af Parten saa meget utaaleligere, som det for ham regelmæssigt betyder yderligere *Besvær* og yderligere *Bekostning*, naar Sagen skal føres videre til Højesteret.

Det turde være indlysende, at den, der har udført Sagen i første Instans, oftest vil kunne føre den videre til Højesteret for et relativt beskedent Tillæg til Salæret for Udførelsen i første Instans. Hovedarbejdet i Sagen er jo gjort med Forberedelsen, og selve det at møde i Retten kan ikke nødvendiggøre nogen Fordobling af Honoraret, saaledes som det mindst bliver Følgen, naar Sagen, som det jo nu er Reglen, skifter Advokat ved Overgangen til Højesteret; herved maa endda erindres, at det meget hyppigt vil være nødvendigt for Parten at engagere den ved Landsretten fungerende Advokat til at deltage i Konferencerne med og Instruksen af den Sagfører, der skal plædere i Højesteret.

Lige saa klart er det for Parten selv et forøget *Besvær* at skulle instruere en ny Sagfører, hvilket for alle udenfor Hovedstaden boende vil være ensbetydende med en eller hyppigst flere Rejser, der jo iøvrigt yderligere medfører *Bekostning*¹⁾.

Dette Advokatskifte kan, som Erfaringen viser, ogsaa medføre en betydelig Tidsspilde. Der er ofte hængaet en, i Forhold til Processens Varighed iøvrigt, urimelig lang Tid mellem Paadømmelsen i Landsretten og Foretagelsen i Højesteret. Det vilde bidrage til, at denne Ventetid kunde forkortes, ifald det var Hovedreglen, at Sagen for Højesteret procederedes af den samme Advokat som ved Landsretten, i Stedet for, at dette jo nu er Undtagelsen. Det trænger næppe til nærmere Paavisning, hvor meget det betyder baade materielt og sjæleligt for Parterne, at en Retssag faar en *hurtig* Afgørelse.

Det er ubestrideligt, at i hvert Fald en Del Medlemmer af et saa snævert sammensat Advokatkorps som den nuværende Højesteretssagførerstand opnaar en betydelig Rutine. Rent bortset fra, at Rutinen jo ikke udelukkende byder Fordele, men tværtimod kan rumme Farer, mener vi imidlertid at turde hævde, at hvad et bredere sammensat Advokatkorps maatte komme til at mangle i saa Henseende, rigeligt vil

1) Naar et Medlem af Udvalgets Mindretal har anført, at den forventede Besparelse i Salæret antagelig vil opvejes af Udgiften ved den udenbys boende Sagførers Rejse til Retsmødet i Højesteret, maa det erindres, at til Gengæld for denne Rejse *spares* normalt en eller flere Rejser for Klienten og Provinssagføreren til Konferencer med Højesteretssagføreren i Hovedstaden. Naar det fra samme Side er anført, at en Højesterets-Sag kræver en *Flerhed* af Retsmøder i Ankeudvalget, saa maa denne Ulempe kunne fjernes ved rimelig Ændring i Arbejdsmaaden. I Landsretten procederer udenbys Sagførere i stigende Omfang, uden at der normalt for Parterne opstaar *Bekostning* ved *flere* Sagførerrejser i *samme* Sag.